

ГНЕВЖТ НА РОБИТЕ

Сред дворците ви трепнат разцфнали вишни
и доволството блика навред,
но защо сж печални трапезите пищни
и защо властелинжт е блед?

Безутешни сж вашите светли градини —
пролетта ви орося в сжлзи
и зловещата сянка на бурни години
неотлжно и властно пжлзи.

Пжрвوماйския блесжк е страннoзлoкoбeн,
вред земята тресе се, дими
и пред вас, из под тежкия камжк надгробен,
страховита закана гжрми.

А редят се тжлпите бездомни и боси,
над стжгдите разлива се рев.
Като облак високо, високо се носи
и буботи червеният гнев.

Той вжзбликна сред робските черни талази,
запламте посред бранни поля —
из онези полета, кждето полази
огнелика червена струя.

А от него сега потжмнява лазура
и убийците тржпнат навред;
незатихва, не млжква великата буря
и люлее се стария свет.

Безутешни сж тези разцфнали вишни,
и в златото ви гибел се крий —
над палати, казарми и пирове пищни
днес червеният призрак се вий.